

Scénář - Alena Winterová

Nikdy se nevzdávat...

Paní Alena Winterová, fyzioterapeutka, cvičitelka jógy, volejbalistka, běžkyně, chodkyně, trenérka sportovní chůze, velký sportovní nadšenec. V nesvobodné zemi mohla žít díky svým zájmům naplněný život. Je důkazem.

Narodila se 2.4.1949 v Rosicích nad Labem Marii a Otovi Sedláčkovým jako jedno ze tří dětí. Útlé dětství trávila se svými prarodiči v blízkosti rosického nádraží.

Pro mě bylo důležité, že jsem žila na nádraží, protože děda byl nádražák a my jsme bydleli v drážním domku, tenkrát to byly 50. léta jezdilo hodně náklad'áků, nákladních vlaků a hlavně parní lokomotivy, kdykoliv jsem na nějakém nádraží, tak napínám uši, protože tenkrát ty nádraží tak krásně bzučely...

Protože otec zakládal chovy drůbeže, často se s rodiči stěhovala. Byla v 1. třídě, když se otec jednoho dne nevrátil z práce domů. Někdo ho udal, že poslouchá Svobodnou Evropu.

Nějak jsme přišli domů a máma hrozně brečela a říkala, že nám zavřeli tátu a my jsme se hned: hned jsme se ptali, co tom táta bude dělat, co tam bude jíst? Dají mu vodu? Chleba? Takovýhle, to si fakt pamatuju. A máma říkala, jo, dají mu vodu a chleba. A pořád plakala a my jsme z toho nevěděli nic. Jen, že nám někdo odved tátu.

Táta se naštěstí druhý den vrátil. A pro malou Alenu to bylo na dlouho první a poslední setkání s komunistickým režimem. Když se rodina přestěhovala z jihu Čech do Jiřetína pod Jedlovou, nastupovala AV do druhého ročníku zdravotnické školy v Rumburku.

Tady si mě zase všimla paní učitelka Koňářiková, naše třídní tělocvikářka, ta mě dotáhla k volejbalu, k lyžování, ke sjezdování, k běžkaření.

V roce 1968 nastoupila jako zdravotní sestra v rumburské nemocnici na neurologii, ale přišel 21. srpen.

My jsme museli jednotlivě všichni pracovníci z toho špitálu, z neurologie jít před nějakou komisi, kde jsem si takhle sedla, tam seděli před nevím co, to byli komunisti, komisaři a dostali jsme otázku Souhlasíte se vstupem vojsk do naší země? My jsem řekli, že ne no. Ale vím, že jsem tam zažila jednu lékařku, která 22. srpna emigrovala... Najednou další lékaři emigrovali, že tady nebudou žít v takovém okupovaném státě.

Aleně Winterové pomohl překonávat tehdejší dobu právě sport, ke kterému se přidalo i lezení.

Horolezci jsou taková zvláštní sorta lidí, ty jdou tak jako někde vejš, vylezeš na vrchol, vylezeš na skálu a máš takový pocity, že seš pán světa, to hrozně pomůže člověku.

Ve skalách se seznámila s manželem, v roce 1976 se vzali. Narodili se jim tři děti, které také vedly ke sportu. Ze zdravotní sestry se stala fyzioterapeutka a cvičitelka jógy. Bylo jí 35, když se začala věnovat sportovní chůzi.

Začala jsem ji dělat jako veterán, od 35 let, to byste neřekli, už jsou veteránský kategorie, už se může jezdit na Evropu na svět.

Získala řadu medailí, za svůj největší osobní úspěch považuje bronz z mistrovství světa v Linzi v chůzi na 3 km a 10 km. Z trenérských úspěchů je to bývala svěrenkyně Anežka Drahotová, která na Olympiádě v Riu došla desátá.

Tam reportér říkal Anežka Drahotová, nevím, na kterém místě jde, začínala u Aleny Winterové v Rumburku, opravdu to tam bylo, ty bláho.

I když 2. dubna oslaví 76. narozeniny, sportovní nadšení ji neopouští a program má nabitý.

***V pondělí já mám večerní jógu pro seniory, v úterý chodíme hůlky, devět kilometrů
Ve středu mám volno, to si můžu sama zaběhat, ve čtvrtek mám zase tady jógu pro seniory. Pátek, sobotu, neděli mám pro sebe, to si můžu už běhat.***

V dubnu oslaví paní Alena Winterová 76 narozeniny. A co je podle Aleny Winterové kromě pohybu v životě to nejdůležitější?

Já myslím, nikdy se nevzdávat.